

Skřítek 5 - Není borůvka jako borůvka

Skřítek 5. – Není borůvka jako borůvka

Vítr odfoukl dešťové mraky k severu a nad lesem vykouklo sluníčko. Zmenšený drak Semtamchybka vylezl ze skrýše a překvapeně se rozhlédl. Vypadalo to, jako by se právě rozbilo slunce a v každé kapce na listech a na jehličí ulpěl maličký střípek. Les se nenápadně otřepal a zavoněl svěžestí. Veselé ptačí štěbetání zvěstovalo, že široko daleko není ani člověk ani jiný nepřítel.

„U-ů,“ mával na draka z dubové větve skřítek. Oči mu zářily dobrou náladou víc než sluníčko v kapkách vody. Vedle něj seděla na větvi sojka a jedním okem nedůvěřivě pozorovala Semtamchybku.

Kdyby nebyl Dubísek v tak výborné náladě, asi by se drak polekal, že se něco stalo. Nechápal, jaký má sojka důvod sedět právě vedle jeho kamaráda.

„To je ale krásný den, dráčku, co říkáš?“ seskočil skřítek do měkké trávy pod dubem a vykročil Semtamchybkovi naproti.

„Nebudeš se na mě zlobit,“ zvolna došel až k němu, „když tě na několik dní opustím?“

„Ale proč,“ divil se drak. Od jeho vysvobození byli s Dubískem skoro pořád spolu. Na celý den se ještě nikdy neodloučili. A teď najednou hned několik dní?! Draka v žaludku zašimraly obavy. Zvládne to? Nějak si tím nebyl jistý.

„Víš, chtěl bych navštívit Lužánka. To je můj kamarád, skřítek z lužního lesa tam dole za řekou. Přiletěla ke mně sojka se vzkazem, abych ho navštívil. Jenže tebe sojka neunese. Nebudeš se zlobit, když se k němu na pár dní podívám, že ne?“

Drak polkl, aby zahnal šimrání v žaludku, a statečně zavrtil hlavou, jako že se zlobit nebude. Jenže radost z toho

neměl. Hrozně nerad zůstal sám, ale Dubískovi výlet zkazit nechtěl.

„Můžeš si zatím vyrazit na borůvky,“ pohladil ho skřítek po čumáku, „na jižní pasece je jich plno. A kousek dál je maliní – náramná dobrota, ale bacha, je to pěkná houština a někdy se kolem motají i lidé. Tak ať tě raději nezahlednou. Buď opatrný.“

Dubísek se podrbl pod čepičkou a přemýšlel, zda ještě něco nezapomněl kamarádovi říct. Nakonec se usmál, dal dráčkovi pusu a kývl na sojku.

„Brzo se vrať,“ zašeptal tak trochu sám pro sebe Semtamchybka, když mu skřítek ze sojčího hřbetu zamával.

Nejdřív mu ta samota ani nepřišla. Vyhříval se na kameni pod borovicí a slastně přivíral oči. Najednou ho ale přepadl hlad. Co že to říkal Dubísek o borůvkách? Vyrazil na sluncem zalitou paseku. Ňam, Ňam, to byla dobrota. Pusu měl za chvíli celou fialovou, břicho plné, ale jedl by pořád dál a dál. Ještě tuhle jednu a tamtu jednu a taky tady tu krásnou uprostřed čtyř listů, ham, ham.

Sotva se doplazel domů, jak byl přejedený. Nasoukal se do skrýše a usnul.

Probudilo ho divné škrundání a bolení břicha. Co to? Co se to s ním děje? Namáhavě se vyškrábal ven. Byla jasná noc a mezi stromy problikávaly hvězdy. Zvedl se mu žaludek.

„Dubísku, vrať se, mně je zle,“ zašeptal do noci, i když věděl, že kamarád je příliš daleko na to, aby ho slyšel. Znovu se mu zvedl žaludek, jako by se chtěl obrátit naruby.

„Au, au,“ tlumeně sténal drak a měl pocit, že už ho ani nohy neunesou.

„Hvííízd,“ ozval se nad ním jemný, sotva slyšitelný zvuk, „co se děje? A kde je Dubísek?“

„Je mi zle, Chlupáčku,“ poznal Semtamchybka přátelského netopýra, „a skřítek šel navštívit Lužánka. Au, au, mně je tak zle... Asi umřu...“

„Lužánek? Toho znám. Víím, kde bydlí,“ zakroužil naposledy nad dráčkem netopýr a zmizel ve tmě.

Ničím se nezdržoval a svou nejvyšší netopýří rychlostí letěl k lužnímu lesu. Pod mořem listnatých stromů se drželo vlhko a ani hvězdy sem svým světlem nedosáhly. Ozývalo se skřehotání žabího národa. V jedné koruně stromu zahlédl Chlupáček soví siluetu kalouse.

„Sovo, sovičko,“ hvízdal zdvořile, „neviděla jsi Lužánka?“

„Sedí na tááámhletom tlejícím kmeni,“ poslala sova netopýra k mechům porostlému dřevu.

„Děkuji,“ zaradoval se Chlupáček, když zjistil, že tam sedí nejen zdejší skřítek, ale i jeho kamarád Dubísek.

Na nic nečekal a přímo v letu popadl skřítku s dubovou čepičkou za kabátek a nabral nejkratší směr k domovu. Dubísek sebou chvíli cukal a škubal, ale když nahmátl známou chlupatou hlavičku, domyslel si, že jde o něco naléhavého, a své protesty si schoval na chvíli, až ho netopýr pustí na zem.

Jenže na zemi nebyl na rozmluvy čas. Dráček se na boku svíjel bolestí a zoufale sténal. Skřítek bleskurychle vpadl do skrýše, kde bydleli, a vylovil bylinkovou léčivou kouli. Měl jich v zásobě několik, a protože bylinky zpracované skřítkem dokázaly vyléčit skoro všechno, spěchal, aby ji donesl nemocnému příteli. Co pro skřítku znamenalo kouli, to v pohledu Semtamchybky vypadalo jen jako miniaturní kulička. Poslušně ji spolkl, a když ho Dubísek začal konejšivě hladit po hlavě, pomalu se uklidnil a přestal naříkat.

Ráno už mu bylo docela dobře a skřítek ho začal důkladně zpovídat, co dělal a co jedl.

„Aha,“ řekl, když se Semtamchybka zmínil o borůvkách, usazených mezi čtyřmi většími lístky, „ty trumbero, ty tululum, copak nepoznáš borůvkový keřík? To přece nebyly borůvky, to byla vraní oka a ta jsou jedovatá. Kdo je sní, je mu z nich špatně.“

„Já umřu?“ polekal se Semtamchybka.

„Neboj se, já tě přece umřít nenechám,“ pohladil znepokojeného dráčka skřítek. Pak se zeptal: „Pořád tě ještě bolí břicho?“

Semtamchybka se usmál a zavrtěl hlavou.

„Tak se půjdeme projít,“ pronesl skřítek skoro rozkazovacím tónem. Dráčkovi se sice ještě trochu slabostí podlamovaly nohy, ale odporovat se neodvážil.

Skřítek zamířil k okraji lesa.

„A teď dávej dobrý pozor, Semtamchybko,“ zdvihl důrazně prst. Začal drakovi ukazovat keře a keřičky, stromky a stromečky a u každého vysvětloval: „Tenhle keř řešetlák bude mít černomodré plody a ty jsou jedovaté. Támhleten stromek je tis – poznáš ho podle červených kalíšků – a ten je jedovatý úplně celý: jehličí, větve, kořeny i kůra. A tenhle s bobulkami po dvou je zimolez.“

„A kam v zimě leze?“

„Legrácky, na to tě jeden užije,“ zamračil se skřítek, ale pak mávl rukou a pokračoval, „raději dej pozor, ať se neotrávíš jeho bobulemi, až zčervenají. A támhleten keř...“

„Jé, na větvičky se mu přilepily červené korálky.“

„Kdepak korálky! Plody jsou to. Nesahej na ně, i ty jsou jedovaté.“

Semtamchybka se nešťastně koukl na skřítku: „Vážně je kolem tolik jedovatých rostlin? To si přece nedokážu zapamatovat! Víš, co? Já pro jistotu nebudu jíst nic, co neznám.“

Skřítek se usmál: „No vidíš, chytrá hlavičko, to je přesně to, co jsem tě chtěl naučit. Zkrátka nestrkej do pusy nic neznámého, i kdyby to vypadalo lákavě. Pak ti žádná otrava hrozit nebude. Na to si musí dávat pozor všichni – i zvířátka, i děti, i jeden zmenšený drak Semtamchybka.“

Pak se skřítek vyhoupl svému kamarádovi na záda a ukazoval mu cestičku do maliní. Malinami se totiž nemůžete otrávit, malinami se můžete jenom přecpat.